

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות כו.

עין משפט
נר מצוה

צד א מיי פ"כ מהלך
אסורין ביאה הלכי די
סמני לאהין קצב טושיע
אחי"ע סימן ג סעיף א'
צד ב מיי פ"ו מהלכי
תרומות הלכה א
סמני לאהין רבי:
צד ג מיי פ"ה מהלכי
מעשר הלכה ד:
צד ד מיי פ"כ מהלכי
אסורין ביאה הלכה
[טו] עו טושיע אחיע
סימן ג סעיף ו [י]:
צד ה מיי פ"ה מהלכי יב:

תוספות ר"ד

רשב"י אומר וברי רשב"י
היינו ת"מ פי' ר"א שאין
לומר שבמקום עוררין
קאמר רשב"ג דמעלין
לכהונה ע"פ עד אחד
אלא במקום שאין עוררין
וה"ק נמי ר"א. ואסתי
רב אשי דבמצטרפין
לעדות קמילגי ובמקום
שיש עוררין. והכא במאי
עסקינן במוחזק לן באבוי
דהאי דבהן הוא. ונפק
עלוי [קלא] דבן גרושה
על חלוצה הוא ואחתני.
פי' עד שברוקה הקול אם
הוא אמת אל לא ואחא
עד אחד ואמר ידענא ביה

במסיה לפי תומו. וא"ת ומנ"ל דהכי הוא דלמא ר' חייה העלה
זן על פי אביו זמסיה לפי תומו ורבי העלה אח ע"פ
אחיו אפי' זלא מסיה ואר"י דמסתמא דזמאי דקמני דברייתא
מילמא דרבי עשה רבי מעשה ועוד דאי אפשר דרבי העלה אח
ע"פ אחיו לזויה אפילו זלא מסיה

דהתם אין שייך לומר שצידו להאכילו
מעשר למ"ד מעשר ראשון מותר
לזרים: **מבית המפער** מפער
לומר שהוא עבד כדלמא דבסוף פירוקין
[לקמן דף כה.]: **איין** בתר דקנסיה
עורא. ולר"ע דקודם קנסא הוא דוקא
לזויה זמר קנסא אף לכהנים אבל
לר"א זן עוריה דמקמי קנסא הוא
אף לכהן זמר קנסא הוא לכהן דוקא
והא דמעשר ראשון חזקה לכהונה ולא
אחיה כ"ל אלעזר זן עוריה ולא
כ"רע ויש שמוחקין אין ומפרישים
דהא דקאמר זמר דקנסיהו עורא
הוא אפי' לר"ע זמר קנסא הוא לכה"ע
לכהן דוקא והוה כמו אלף ושיעור
הוא צידס דהא זכמה מקומות מוכח
דמעשר ראשון לזויה אף זמר קנסא
זמתנן זפי' כל הגט [ענין דף ג'].
המלוה מעות את הכהן ולא אחת הלוי
להיות מפריש עליהן כו' וכן התם
בגמרא ישראל שאמר לזן לוי כור
מעשר לא צדק צדי וזפי' הרוע (מוליך
קלא: ועס) פריך מעשר ראשון לזויה
הוא וכן זכמה מקומות והיינו כ"רע
ועוד דלמ"ד קנסא לעניים היכי הוא
חזקה לכהונה דלצ"ב דר"ע פליגי
בס"פ יש מותרות (זמנת פו: ועס) דאכא
למ"ד קנסא לכהנים ואיכא למ"ד
לעניים דל"ל אלעזר זן עוריה הוא
דוקא לכהן ואפי' לעשירים כמו קודם
קנסא דלא קנסס עורא שהרי עלו
ולמ"ד קנסא לעניים משמע התם
דוקא קנסא לעניים ולא לכהנים עשירים
אפי' זימי טומאה דלית ליה זכימי
טומאה עניים הוו ועניים דהתם אין
לפרש עניי לייס דוקא ולא עניי

והטבילוני. מפני שנתן טיטול באשפות ושרצים מוזיון סס:
לערב. לזריך הערב שמש: והחולק זכ"ד. קא ס"ד שעל פי זכ"ד
הקצוב בעיר היו חולקין לו תרומה צבית הגרנות ולקמיה פריך אי
זכ"ד לא הוה חזקה היכא הויה חזקה: זמר דקנסיהו עורא.

ללוים דלא ליתבו לכו כדלמרי' זכימות
זפי' יש מותרות (דף פז:): לוי דלאו
לוי הוא. כלומר זכ"ד לכהן לספוקי
דהא זכ"ד כהן: למ"ד כו'. פלוגתא
היא זכימות (עס): זככסי אביו כו'
אינה חזקה. להצבית מעליו קול היוזא
על אמו שהיא גרושה והוא חלל:
פשיעא. דהא אפי' הוא חלל יורש את
אביו: רבן שמעון היינו רבי אליעזר.
דהא זכ"ד וזאי זכימות שיש עוררין לא אמר
רבן שמעון דלזויה חזקה ולא אמר
מעלין זכימות שאין עוררין קאמר:
דר"א סבר ערער חז. הוה ערער ואין
אחד נאמן עליו להכשירו: ונפק
עליה קלא. קול בעלמא ולא עדות:
ואחתנייה. מן הכהונה עד שיעדוק
את הדבר שמעלה הוא לכהונה:
ואסקיניה

אמר יאין בתר דקנסיהו עורא ודלמא איקרו ויהבו ליה אמר רב חסדא הכא
במאי עסקינן זכ"ד דמוחזק לן באבוי דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דבן
גרושה ובן חלוצה הוא וחלקו ליה לדידיה מעשר בבית הגרנות לוי דלאו
לוי הוא מאי איכא למימר בן גרושה או בן חלוצה הוא לא מיבעיא למאן
דאמר א מעשר ראשון אסור לזרים דלא הוה יתבי ליה אלא אפילו למ"ד
מעשר ראשון מותר לזרים הני מילי למיספק להו אבל בתורת חלוקה
לא יתבי ליה והחולק בבית דין אינה חזקה אי בבית דין לא הויה חזקה
היכא הויה חזקה אמר רב ששת הכי קאמר ה החולק תרומה בנכסי אביו עם
אחיו בבית דין אינה חזקה פשיטא מהו דתימא מהדנן לאכילה הא
נמי לאכילה קב"ל הנן לאכילה האי לובוני: רבי יהודה אומר אין מעלין
לכהונה על פי עד אחד כו': רשב"ג היינו רבי אליעזר וכי תימא ערער
חד איכא בנייהו דרבי אליעזר סבר ערער חז ורשב"ג סבר ערער רבי
א האמר רבי יוחנן דברי הכל א אין ערער פחות משנים אלא הכא במאי
עסקינן דמוחזק לן באבוי דהאי דכהן הוא ונפק עליה קלא דבן גרושה
או בן חלוצה הוא ואחתנייה ואתא עד אחד ואמר ידענא ביה דכהן הוא
ואסקיניה

ישראל וכהנים דא"כ נשתכרו עניי לויים זמה שלא עלו ועוד דמשמע התם אילו הוה כהנים זימי טומאתם עניים לכה"ע הוה שקלי אע"ג
דלענין חלוקת מעשר הוה ישראל דללוי ולא לכהן קאמר אלף לעניים זין עניי כהנים זין עניי לויים ולמ"ד מעשר ראשון מותר
לזרים שקלי אפילו עניי ישראל אלף למ"ד אסור לזרים אין נראה שנתן לעניי ישראל כדי למחור דמילמא דלתי ליתי תקלה לא חתקיני
זכ"ד ואיכא למיחש דלמא אחי למיכליה א דכדלמא דבסוף לא מיבעיא להו דלמא אסור לזרים כו' ולר"ע לא הפקיע עורא את חלוקתם
מכל וכל להשוותן ישראל וכהנים שלא יעלו עשירים לזרים אלא עניי לויים זמורת עניות אלף ללויים זין עניי זין עשירים היו חולקים
לעולם כדמוכח בכל הנהו שהכתיבי שהיו נוטלין זמורת לזיית ועוד דר"ג דכפייה שנתן מעשר ראשון לר' יהושע זן חנינא (מעשר שני
פ"ה מ"ט) אי זמורת עניות יהיב ליה אמאי לא יהיב ליה נמי מעשר עני שהרי מעשר עני נתן לר"ע ומיהו יש לדחות דלעולם זמורת
עניות נתן לו ומה שלא נתן לו מעשר עני לפי שהוה לו מתאים זה דלזו טעל זמעשר עני כדתנן זמסכת פאה (פ"ה מ"ח) אלף מעשר
ראשון יטול אפי' יש לו מתאים זה דהא איכא למ"ד דלפני כהנים עשירים זימי טומאה עניים זיבה ועוד דלא רכא ליתן כל מתנתיו
לעני אחד: **בתר** דקנסיהו עורא. לא אשכחן זכ"ד קרא דקנסיהו רב מזינו זעורא (נחמיה י) והיה הכהן זן אהרן עם הלויס
זעשר הלויס ואיכא למימר דה"ק זכ"ד חלוקת הלויס לתלוק זכ"ד הגרנות יכא לכהנים עמהם ומיהו לר"א זן עוריה זמר קנסא דוקא
לכהן לא משמע שהעשר היה קרא דליכא למימר עם הלויס קרא חלוקת ר"א זימו (להט) ויזכרו איש לשדהו הלויס והמשוררים כו' משמע שהלויס
עורא דמנוכה זכ"ד חלוקת עורא וז"ל דלר"א זן עוריה לא ננוטה הלויס מכל וכל מליך לז"ב הגרנות לחלוק זמעשר כדלמא
זכ"ד דלמא איקרי ויהיב ליה כל שכן זימי עורא שעדיין לא פשט הקנס שהוה הלויס צבית הגרנות ולכן נאמר שילכו הכהנים
עם הלויס ולמ"ד קנסא לעניים הא דכתיב והיה הכהן היינו זכהן עני ומשום דכהנים עניים שכיחי עפי לפי שאין כל כך עסוקים בזמלכה
אלף זעבודת זית המקדש וגם אין להם קרקעות נקט כהן וה"ה עניי ישראל למ"ד מעשר ראשון מותר לזרים וה"ר יוסף פירש
מזכתיב (זמנא א) זכ"ד את כל המעשר אל זית האוצר זבית האוצר היה לכהן עורא לתת שם תרומת הכהנים דכתיב זעורא
(נחמיה י) וכיון שאומר להצבית שם המעשר א"כ של כהנים הוא וקיימא לן (מגילה דף טו.) דלמלכי זה עורא ולמ"ד לעניים נקט אל זית
האוצר משום דכהנים עניים שכיחי עפי כדפרישית אי נמי אל זית האוצר לא ליתן לכהנים אלף לחלק לעניים וה"ר אהרן הקשה זכ"ד
עורא משמע שהמעשר היה ללויס דכתיב וזכ"ד כ"י מניות הלויס לא נמנה (להט) ויזכרו איש לשדהו הלויס והמשוררים כו' משמע שהלויס
והמשוררים היו חולקים ור"ק לומר דזה היה מקמי דקנסיהו עורא אף קראי לא מוכחי הכי: **ואתמר** רבי יוחנן דברי הב"ב אין ערער
כו'. נראה לר"י דר' יוחנן עיקר דבריו על משנתו ולהכי לא קא משני הכא ה"מ היכא דאכא חזקה דכשרות כו' כדמשני זכ"ד עשה
יוחסין (קדושין דף עג.) ואם תאמר והואיל ואמתני' קאי היכי פריך מיניה התם זכ"ד וזכ"ד קאמר דגישין (דף טו.) גזי גט דלמא הא דקאמר ר'
יוחסין דלא מהיב ערער דהי' היינו היכא דאכא עד אחד זמעשר דקמני מעלין לכהונה על פי עד אחד ויש לומר דהש"ס ידע דר' יוחנן אמסקא
דיכ"ד זכ"ד חזקה היא קול ואח"כ זכ"ד עד אחד להכשירו ולהסיר הקול ואח"כ זכ"ד מרי ואמר זכ"ד חלוצה הוא דכ"ד הא גוונא ח"ר
יוחסין זבעינן שנים אע"ג דהעד שהכשירו והקול זמח"ן דליתמיה דמי שהרי העד גרווע מן הקול אי לאו משום חזקה דמסייע ליה לזכ"ד
זכ"ד שיהי הקול פוסל והעד אינו פוסל לרבי יוחנן: **איין** ערער פחות משנים. לאפקוי חד דלא הוא ערער זכ"ד אלף קול נמי פוסל
זמח"ד זמח"ד חזקה היא קול ואח"כ זכ"ד עד אחד המכשיר: **ואתמר** עד אחד ואמר ידענא ביה דכהן הוא. לא זעי למימר דפליגי אי מעלין ע"פ
עד אחד כשהקול פוסל דפשיטא ליה להש"ס דלא פסיל קול לכ"ע כיון דאכא עד וחזקה ועוד דקול לא הוה קרי עוררין:
ואסקיניה

א) ז"ק קיד: ט) ז"ב פה:
ב) זמ"ן קלא:
ג) זכ"ד ע"ד. פה: סו:
ד) זכ"ד פה: טו:
ה) זכ"ד פה:
ו) זכ"ד פה:
ז) זכ"ד פה:
ח) זכ"ד פה:
ט) זכ"ד פה:
י) זכ"ד פה:
יא) זכ"ד פה:
יב) זכ"ד פה:
יג) זכ"ד פה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) נ"ב האמר ר' יוחנן
דברי הכל אין ערער
פחות משנים. ע"י חזק
ד"ה והלמך ותחזשי ר"ן
זמח"ן פה ע"ה ד"ה
וקסא לן:

מוסף רש"י

והטבילוני. לפי שדרכו
של מיטק לטפח בשע"ל
וכתובות "ב"ק ק"ד.
וחבירי בדילין זמני.
מפני זמנתי (עס).
רשב"ג היינו רבי
אליעזר. דהא דלוי
זכימות שיש עוררין עליו
לא אמר רשב"ג לזויה
חזקה וכן אמר מעלין
זכימות שאין עוררין קאמר
(רשב"ג ב"ב לא). ערער
חד איכא בנייהו. והא
דקמני זמנן שיש עליו
עוררין היינו עד אחד
הפוסל ומכתיב עד אחד
המכשירו (עס). דרבי
אליעזר סבר ערער חז.
הוה ערער ואין עד אחד
נאמן עליו להכשירו (עס).
ורשב"ג סבר ערער
חז. זענין אלף זכימות
ערער אחד הוה עד אחד
נאמן להכשירו (עס). והא
אמר ר' יוחנן. לא
חיתפס היכא קאי (עס
זכ"ד). ונפק עליה קלא.
זעלמא ולא עדות (עס).
ואחתנייה. מן הכהונה
עד שיעדוק את הדבר,
שמעלה היא זכ"ד. וכל
זה ימור לזן הוא זכ"ד
זכ"ד. דכ"ד קול נמי
מיוחזקת שמעלה שפי
זעד אחד זכ"ד מעשרא
ועד אחד זכ"ד וזמני
עדים עוררים זכ"ד.
דמפרש ואז"ל. חלה זמני
הכי נקט ליה זבעי למימר
ואח"כ עד אחד ואמר
דכהן גמור הוא ואסקיניה,
דלמא חלה עד אחד
להכשירו אלף אס כן י"א
עליו פסקות קודם לכן
(עס).